

EEN GEBED VAN BEROUW

Red mij van bloedschulden, o God, God van mijn heil, dan zal mijn tong vrolijk zingen van Uw gerechtigheid. Psalm 51:16

Kijk eens hoe David in zijn belijdenis zijn zonde gewoon bij de naam noemt. Hij draait er niet omheen, hij probeert het niet mooier te maken. Hij noemt het geen “ongeluk” of een “doodslag” die zomaar gebeurde, nee, hij zegt het zoals het is: **bloedschuld**. Misschien hief hij zelf het zwaard niet om Uria, de man van Batseba, te doden, maar diep in zijn hart had hij het wel zo besloten. Voor de Heere was hij daarom schuldig aan moord. Dat is een les voor jou en mij: wees ook in je belijdenis eerlijk tegenover God. Bedek je zonden niet met keurige woorden of mooie omschrijvingen. Je kunt een zonde een ander etiket geven, maar daardoor verandert de geur niet. Wat God als zonde ziet, dat moet jij ook leren zo te voelen en erkennen. Wees daarom open, zonder omwegen, en noem de dingen zoals ze werkelijk zijn. Merk ook op hoe David werkelijk gebukt ging onder de zwaarte van zijn schuld. Dat is zoveel moeilijker dan woorden uitspreken. Woorden rollen makkelijk van je tong, maar voel jij ook hun werkelijke gewicht? Psalm 51 laat ons het hart zien van een gebroken man – en naar diezelfde gebrokenheid mogen wij verlangen. Want hoe mooi je woorden ook klinken, als je hart niet werkelijk beseft hoe ernstig zonde is en hoe zij het oordeel verdient, kun je onmogelijk echte vergeving verwachten. En toch eindigt David niet in wanhoop, maar in hoop. Hij doet een belofte: “Als God mij verlost, zal ik luid zingen!” Want wat kan er méér vreugde geven dan zingen over zo’n genade, die alle begrip te boven gaat? Let er wel op waar hij over zingen wil: niet over zichzelf, maar over Gods gerechtigheid. Dat is de kern. Ons lied hoort te gaan over het volbrachte werk van onze kostbare Verlosser. En geloof me: wie het meest heeft ervaren van Zijn vergevende liefde, die zingt het allerhardst.

